

Κριτική από την εϋδυμη πλευρά...

ΣΤΑ ΣΥΝΟΙΚΙΑΚΑ ΜΑΣ ΘΕΑΤΡΑ ΤΟΥ κ. ΒΑΣΙΛΗ ΡΩΤΑ

Το θέατρό μας κατεχοήν κα-
θρέφτης τής εποχής του, παρουσιάζει
το πρόσωπο του πολιτισμού
μας, όπως έχει καταστήσει, όπου
ή κριτική πολύ λίγα έχει να θαυ-
μάσει. 'Ο Ψεπσμός του θεάτρου
μας, αρχίζοντας από το κεφάλι,
τά σοβαρώτερα δηλαδή θέατρα
μας, θέατρα με όνομα και με πα-
ράδοση, προχωρεί ακράτητος προς
τά πόδια, τα συνοικιακά θέατρα
και τους περιοδεύοντας θιάσους. 'Η
κριτική, για να μην καταστήσει κι'
αυτή μονότονη μοιρολογίστρα, από
φάσισε να το γυρίσει λίγο στ' α-
στείο, αν σπκώνει το πράγμα α-
στείο. Θα περιοδέψει τα συνοικια-
κά θέατρα, προσπαθώντας να ιδεί
μύλλον το κοινό, παρά τις σκηνές.
Σήμερα αρχίζει από το θέατρο
ΑΛΣΟΣ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, θιάσος
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗ — ΛΑΜΠΡΟΥ,
«'Ο 'Υποψήφιος» κωμωδία.

★

“Άλσος! Τι δροσερή λέξη! Φέρ-
νει στον νου πυκνές φυλλωσιές,
δέντρα μεγάλα και περικοκλάδες
άνθισμένες, τρεχούμενα νερά να κε-
λαρίζουν, πουλιά να κρυοκελαϊδούν,
ίσκιους παχειούς, κρυφώνες και μυ-
στήρια τις ημέρες και τις νύχτες.

“Άλλ’ άς μην ξεχνάμε πώς δρι-
σκόμαστε στην κοσμούπολη ‘Αθή-
να, σ’ εποχή νοθείας και απάτης,
όπου ούτε το γάλα για τα μωρά
είναι γάλα, ούτε το κερί τής έκκλη-
σίας κερί. Πώς μπορεί το άλσος
να ‘ναι άλσος; Είναι κάμποσα δέν-
τρα χτικιαρικά και μερικές τούφες
θάμνοι άτροφικοί κι’ αυτά στρι-
μωγμένα, μαντρισμένα, φοβερισμέ-
να από τοίχους και σπίτια κι’ ά-
νάμεσά τους χωρίσματα με σανί-
δες, συρματοπλέγματα, κάθε λο-
γής περιορισμοί. Οί φυλλωσιές πνί-
γονται, τεντώνονται ψηλά να πά-
ρουν άέρα, έκει τις τσουρουφλίζει
ή κάψα του μεσημεριού. Τα θρά-
δσα οί φωτεινές γιρλάντες με τα
λαμπιόνια, τα μπουκέτα από τα
χρωματιστά φώτα στραβώνουν τα
μάτια των δένδρων, και των που-
λιών και βέν τ’ αφήνουν να κατα-
λαγιάσουν τα μεγάφωνα με τις
στριγγλιές και τα ούρλιαχτά τους
συνταράζουν τις ντελικάτες ψυχές
και προγκάνε τις νεράϊδες, που
πάνε και κουρνιάζουν τουρτουρίζον-
τας στην κορφή του ‘Υμηττού.

‘Εδώ τραπεζάκια, καρέκλες, όλο
δόκανα για τους κουρασμένους
και κράχτης ένα λαμπροφώτιστο
πατάρι με όργανα μουσικής, —
ώ Μούσα, ώ θεά, πώς ξέπεσε
έτσι; — τζάζ — τατγούμ —
τατζούμ — τούρλου — μπουόρδου,
με σειρήνα δυναμικιά, απόγονο έ-
κεινων παλιά, που ό ‘Οδυσσέας,
έβούλωσε τ’ άφτιά των συντρόφων
του για να μη τις ακούσουν και
τρελαθούν. ‘Ο κόσμος όχι μόνον
δέν βουλώνει τ’ άφτιά του, παρά
εϋχαριστιέται ακούγοντας και συ-
νοδεύοντας μουμουριστά το λαμ-
πρό άσμα τής εποχής:

«μέχρι που έχαραξε
έβρεχε μόνοντα».

Είναι το άσμα που πολύ άρεσε
στούς συντρόφους του ‘Οδυσσέα,
μετά από τα μάγια που τους έ-
κανε ή Κίρκη. Καί τώρα άρέσει
πολύ, αφού το σιγολένε άκόμη και
τα σεμνά έρωτικά ζευγάρια, που
— σαν σιαμαίοι άδελφοί — τρυ-
πώνουν στούς ριγηλούς ίσκιους.

‘Αλλά να και πόρτα θεάτρου,
αν κρίνει κανείς από το «ταμεί-
ον» που φυλάει παράπλευρα, τούς
‘Ηρακλείς, τον θυρωρό και φοραν-
τζή, τις κρεμασμένες δεξόζερβα
φωτογραφίες των καλλιτεχνών. Εί-
ναι όλοι τους αξιόλογοι καλλι-
τέχνες, τούς έχουμε ιδεί και θαυ-
μάσει κατά καιρούς και σε κεν-
τρικότερα θέατρα, οί κυρίες “Αννα
Χριστοφορίδου, Νάντια Χωραφά,
Γιόπη Λάμπρου, Νανά Παπαδο-
πούλου, Καίτη ‘Ιωαννίδη, Εϋγε-
νία Γαβρίλη κι’ οί κ. κ. Περικλής
Χριστοφορίδης, “Αγγελος Λάμ-
πρου, Μπάμπης Κατσούλης, Βα-
σίλης Γαβρίλης, Λευτέρης Σφακιά
νάκης, Τάσος Πολιτόπουλος, Νί-
κος ‘Αλιμπράντης, Τέλης ‘Ανθί-
δης, ίκανοί και για δράμα και
για τραγωδία και για κωμωδία,
και κωμειδύλλιο κι’ επιθεώρηση,
τίμιοι δουλευτόδες που παλαίβου-
νε καθημερινά για στέγην και
άρτον.

— «Κυρί Κριτική τί γυρεύεις
έδω; Ποιός σ’ έκάλεσε;

— «Κανείς, κύριε, ούτε μ’ έκά-
λεσε, ούτε μ’ έχρειάστηκε, ούτ’
έδω, ούτε πουθενά. ‘Αλλά, πλήττω
κύριε, όπως λένε στην καλή γλώσ-
σα οί καλοί άνθρωποι, πλήττω και
γι’ αυτό πρέπει κάτι να κάνω κι’
έγώ για να μην άπελπιστώ κι’
αυτοκτονήσω, δέ με λυπόσαστε;»

— «'Ο Θεός, να σε λυπηθεί,
κυρά μου, αλλά κάτσε φρόνιμα
κι’ άσε μας να κάνουμε τη δου-
λειά μας, γιατί ούτε μείς δέ θέ-
λουμε ν’ αυτοκτονήσουμε, γκέγκε;

— «'Εμ’ πώς, έμ’ πώς, συνεν-
νοηθήκαμε, φίλε μου, όλοι μας μέ-
σα στον ίδιο λάκκο των λεόντων
έχουμε πέσει και μέσα στην ίδια
«κάμινον» ξεροκαβουρδιζόμαστε,
σαν κολασμένοι που κάνουν το
καθαρτήριο τους και περιδιαβά-

ζουνε τις νύχτες στούς θεατρικούς
τόπους, σαν το φάντασμα του
‘Αμλετ.

— «‘Α, γι’ αυτό...

— «Μάλιστα γι’ αυτό.. Κύριε,
ταμιά δώστε μας ένα εισιτήριο,
μαζί με όλους τούς φόρους, πρό-
νοιες κλπ

— «Θέλετε διακεκριμένη ή πρώ-
τη θέση;

— «Δέν έχει, δεύτερη, τρίτη...

— «'Οχι, κυρά μου, καθότι δια-
κεκριμένη μόνον τ’ όνομα, ή αξία
πεντοχίλιαρο, όλα μαζί. Πρώτη
θέση, τρείς χιλιάδες, όσο μια όκά
κολοκυθάκια, αν δάλουμε τρίτη θέ-
ση ένα χιλιάκι, όσο ένα χωνί
πασατέμπο; Ξίκι να γένει, κυρία
Κριτική μου, και θα ιδείτε έργο.
όλο δούκες, κόμητες, μαρκήσιες
και γαλλικά όνόματα όλο ντέ και
ντέ, Ντέ Καλεσόν Ντέ.—

— «Δόστε μου, παρακαλώ δια-
κεκριμένη, έφόσον πρόκειται να
ιδώ και δούκες....

Οί σειρές των καθισμάτων πια
σμένες, ως κι’ ή θέση μας, που
αγοράσαμε στη διακεκριμένη.
Δέν πειράζει, καθόμαστε πίσω. Χά-
ρη στα μεγάφωνα ακούγεται παν-
τού ώραία. ‘Η σκηνή λάμπει κα-
τάφωτη: δείχνει προθάλαμον ξενο-
δοχείου, δυστυχώς τρίτης τάξεως
γι’ αυτό κι’ όλοι αυτοί οί δούκες
κι’ οί κόμητες, από ευγένεια, Γάλ-
λοι δλέπτες, συμμορφώθηκαν όλοι
με το περιβάλλον. ‘Ο υποψήφιος κ.
Λάμπρου μουγκρίζει προς όλες τις
εξευθύνσεις την ιστορική φράση
«Ού να χαθείτε!» που το κοινό την
άντιφωνάζει και χειροκροτάει ένθου-
σιασμένο. Αυτή ή φράση γίνεται
το μότο τής βραδυάς, άκόμη και
μετά την παράσταση, όταν το κοι-
νό σκορπάει, οί παρέες που γυ-
ρίζουν στα σπίτια τους, μουγκρί-
ζουν στούς σκοτεινούς δρόμους
«Ού να χαθείτε!» Περιττόν να έξη
γήσουμε πώς ή προσλαλιά άφορά
τούς δούκες, τούς κόντηδες και
τούς βαρώνους. τούς Γάλλους
βέβαια.